

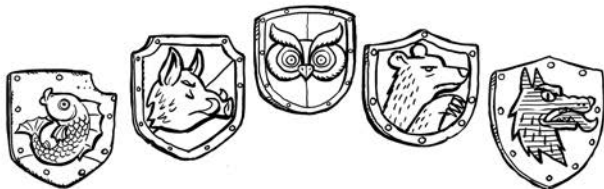
ZORAN PENEVSKI

ilustrovao Dušan Pavlič

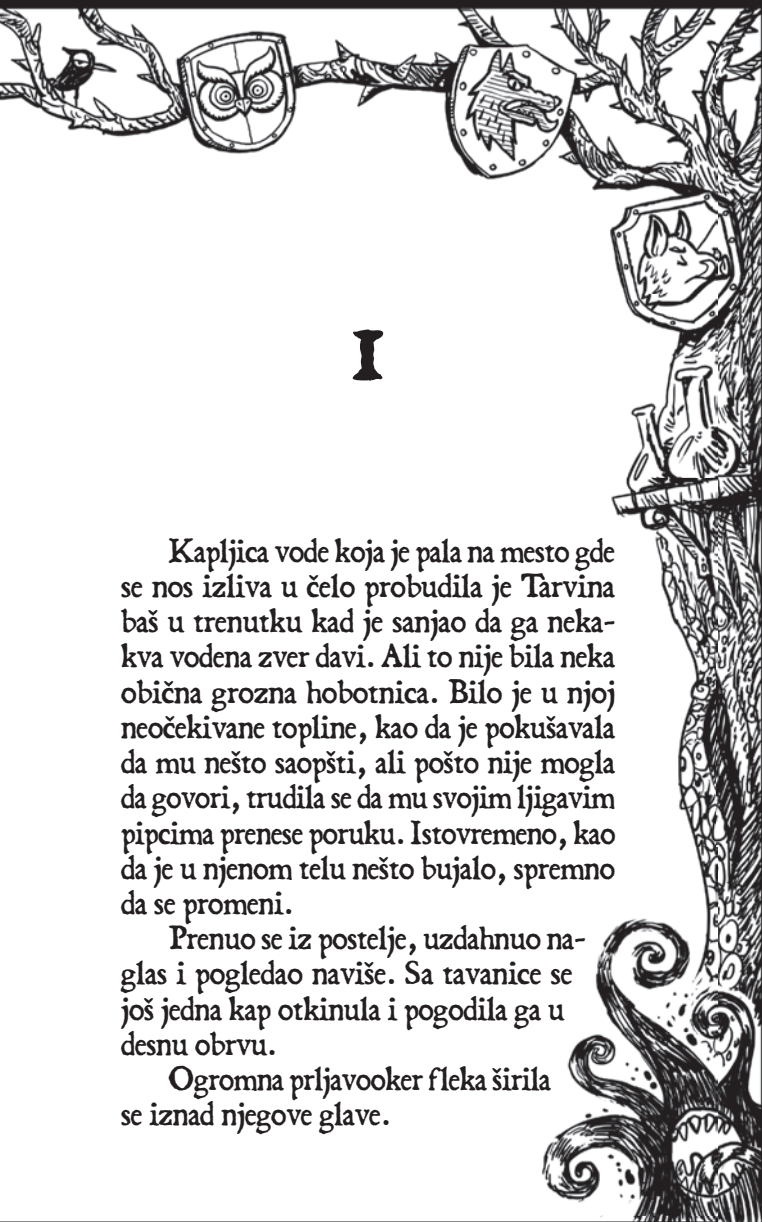
OKEAN OD PAPIRA

PRVI DEO

Knjiga Moći

Laguna

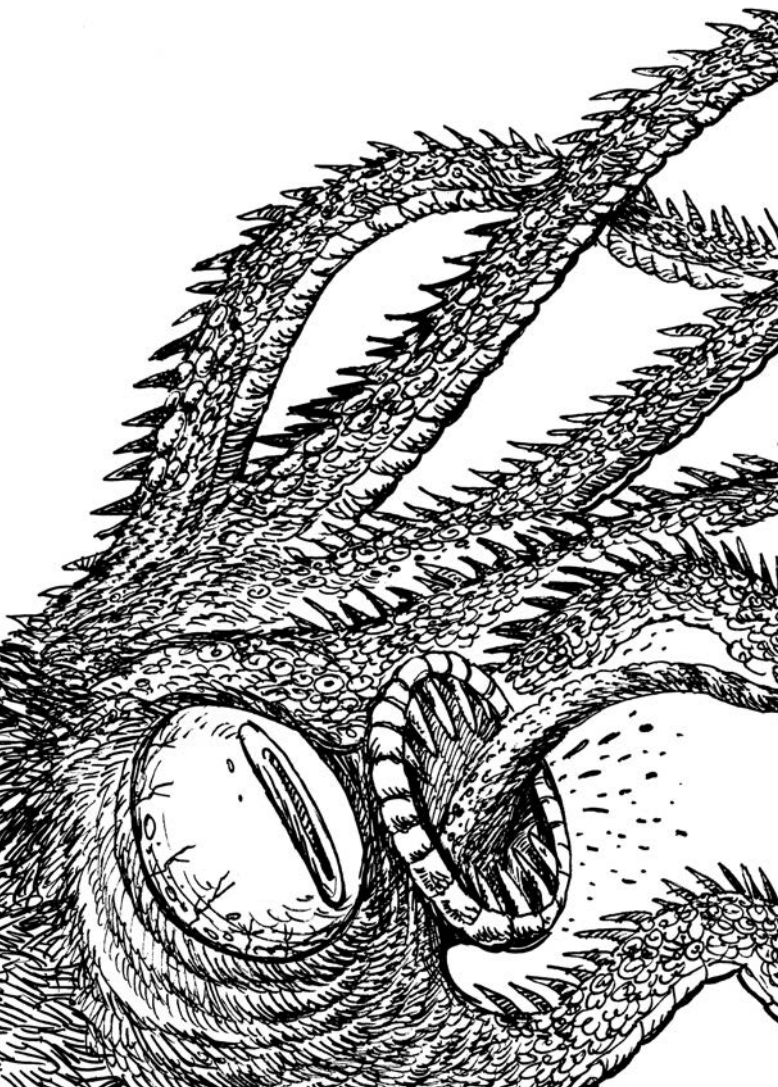

I

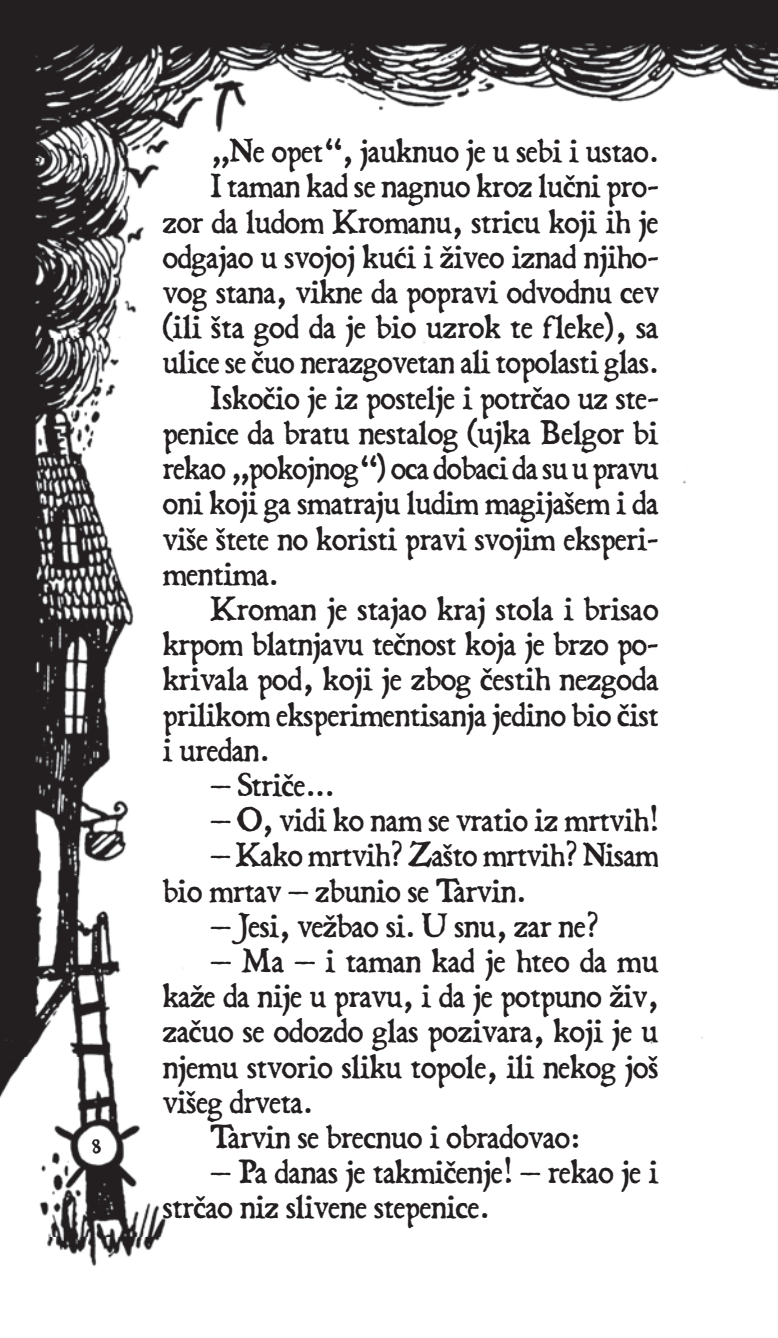
Kapljica vode koja je pala na mesto gde se nos izliva u čelo probudila je Tarvina baš u trenutku kad je sanjao da ga neka kva vodena zver davi. Ali to nije bila neka obična grozna hobotnica. Bilo je u njoj neočekivane topline, kao da je pokušavala da mu nešto saopšti, ali pošto nije mogla da govori, trudila se da mu svojim ljigavim pipcima prenese poruku. Istovremeno, kao da je u njenom telu nešto bujalo, spremno da se promeni.

Prenuo se iz postelje, uzdahnuo na glas i pogledao naviše. Sa tavanice se još jedna kap otkinula i pogodila ga u desnu obrvu.

Ogromna prljavooker fleka širila se iznad njegove glave.

„Ne oper“, jauknuo je u sebi i ustao. I taman kad se nagnuo kroz lučni prozor da ludom Kromanu, stricu koji ih je odgajao u svojoj kući i živio iznad njihovog stana, vikne da popravi odvodnu cev (ili šta god da je bio uzrok te fleke), sa ulice se čuo nerazgovetan ali topolasti glas.

Iskočio je iz postelje i potrčao uz stepenice da bratu nestalog (ujka Belgor bi rekao „pokojnog“) oca dobaci da su u pravu oni koji ga smatraju ludim magijašem i da više štete no koristi pravi svojim eksperimentima.

Kroman je stajao kraj stola i brisao krpom blatnjavu tečnost koja je brzo pokrivala pod, koji je zbog čestih nezgoda prilikom eksperimentisanja jedino bio čist i uredan.

— Striče...

— O, vidi ko nam se vratio iz mrtvih!

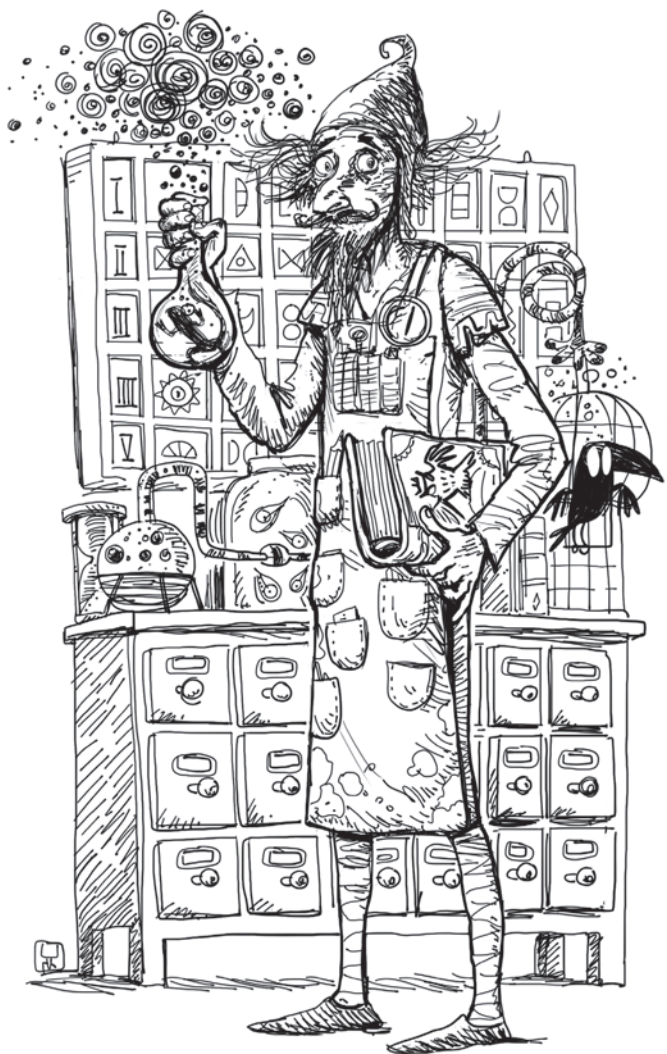
— Kako mrtvih? Zašto mrtvih? Nisam bio mrtav — zbunio se Tarvin.

— Jesi, vežbao si. U snu, zar ne?

— Ma — i taman kad je hteo da mu kaže da nije u pravu, i da je potpuno živ, začuo se odozdo glas pozivara, koji je u njemu stvorio sliku topole, ili nekog još višeg drveta.

Tarvin se brecnuo i obradovao:

— Pa danas je takmičenje! — rekao je i strčao niz slivene stepenice.

2

— Probudio si me. Šta se desilo? — Meona se pojavila na vratima u svojoj vanila-žutoj spavaćici.

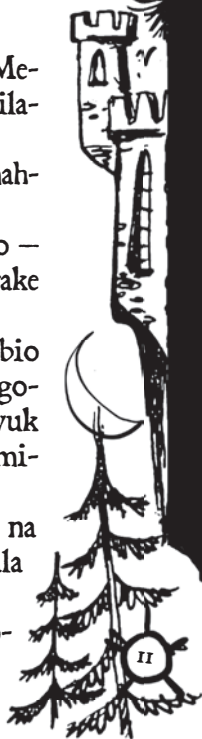
— Ništa, samo žurim do trga — odmahnuo je sestri i brzo se obukao.

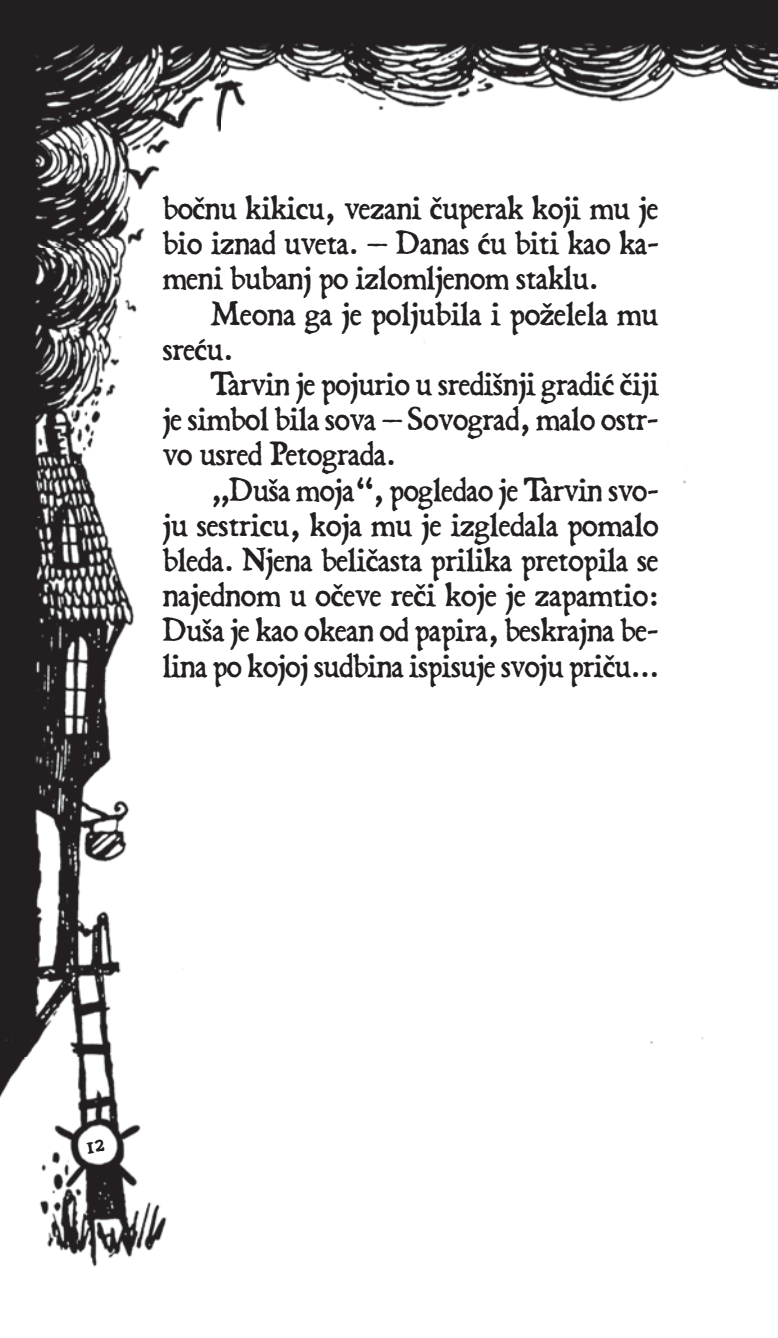
— Molim te, ne zveči kao obično — dodala je, misleći na njegove limene korake na stepenicama.

Tarvin se blago osmehnuo jer je bio srećan što je sestra prihvatila igru s njegovom urođenom sposobnošću da uz zvuk dobije i osećaj čvrste materije, ili zamišljenu sliku.

— Kad silaziš, rekla bih da ličiš na trubu koja se kotrlja u džezvi — dodala je Meona.

— Ne brini, mala — stavio je svetlo-zelenu kapu sa gombicom i pomerio

bočnu kikicu, vezani čuperak koji mu je bio iznad uveta. — Danas ću biti kao kameni bubanj po izlomljenom staklu.

Meona ga je poljubila i poželela mu sreću.

Tarvin je pojurio u središnji gradić čiji je simbol bila sova — Sovograd, malo ostrvo usred Petograda.

„Duša moja“, pogledao je Tarvin svoju sestricu, koja mu je izgledala pomalo bleđa. Njena beličasta prilika pretopila se najednom u očeve reči koje je zapamtio: Duša je kao okean od papira, beskrajna belina po kojoj sudbina ispisuje svoju priču...

3

Lahor u Petogradu, gradu od pet gradića, dobar je samo za tri stvari, kako je govorio Tarvinov ujak Belgor: da devojkama zatalasa suknjicu, da rastera smrad iz spavaćih soba koji se nagomilao tokom noći i da donese miris tek skuvanog ručka.

Tarvin je po ulicama od vertikalno nabijenog kamena na koji je nasut krupniji pesak protrčao između prodavačica sira koje su nosile drvene kotarice na glavi, kovača koji je pravio srpove sa dve oštrice, između dečaka i devojčica koji su jurili ka školi, kraj dve zbunjene krave i uplašenog psa kojem su uši poskočile uvis, uramljivača uljanih slika i goblena, prodavnice sa vunanim prekrivačima i obojenim jastucima, zamakao je potom iza ugla na kojem su se prodavale pohovane

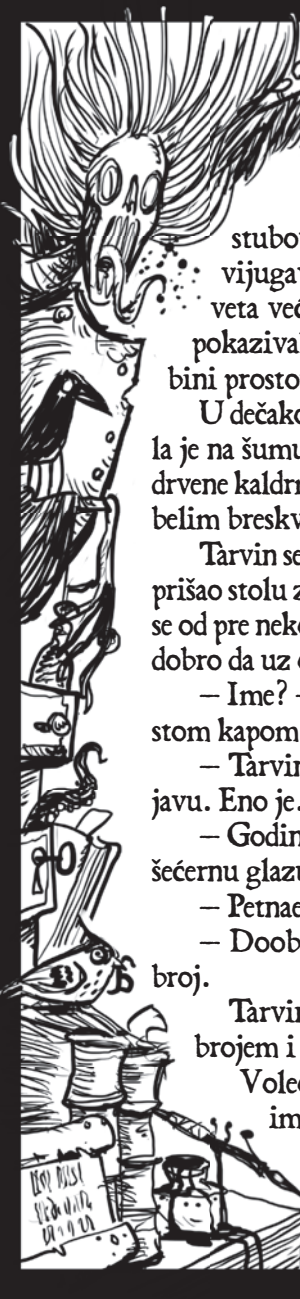
pljeskavice i topli sendviči sa čvarcima, i spustio se niz ulicu koja je vodila preko mostića do trga. Sovograd je, inače, bio okružen vodom jer su dve reke, Net i Srp, pravile prsten oko njega.

Mnogi su se već tiskali ispred Gradske kuće, sa čijeg se tornja u sredini vijorila zeleno-bela zastava Petograda.

Kao i svake druge nedelje u septembru, u Petogradu se održalo takmičenje u poređenjima – novim, svežim, inspirativnim, neočekivanim, duhovitim, vrcavim, lirskim, mudrim, začudnim poređenjima.

U slabo osvetljenoj sali sa stubovima, iskošenim lukovima i vijugavim klupama od tamnog drveta već je stotinak ljudi žamorilo i pokazivalo na nekoliko stolova u dubini prostorije.

U dečakovoj glavi sva ta buka podsećala je na šumu sa stablima napravljenim od drvene kaldrme, čije su grane bile optočene belim breskvama.

Tarvin se progurao do bočnog prolaza i prišao stolu za prijavljivanje početnika, jer se od pre nekoliko decenija ustanovilo da je dobro da uz odrasle nastupaju i oni mlađi.

— Ime? — rekao je čovek sa narandžastom kapom koja je imala dva polujajeta.

— Tarvin Malk. Imate već moju prijavu. Eno je...

— Godina? — glas zapisničara imao je šećernu glazuru na vrhu.

— Petnaest.

— Doobro... Evo, ovo je tvoj redni broj.

Tarvin je uzeo okruglu pločicu sa brojem i zakačio je iznad srca.

Voleo je taj broj: toliko je Meona imala godina.